

Přípravná modlitba, která se může říkat každý den.

Nejsvětější Matko Boží a Matko, milosrdenství, přicházíme k tobě a k tvému božskému Synu, abychom ti projevili svou úctu, velebili tě svými ústy a darovali ti své srdce. Vypros nám milost, aby tvůj Syn osvítil naši mysl, očistil naši duši a roznítil naši vůli, abychom ti mohli hodně obětovat tuto svou pobožnost k větší slávě Boží, ke tvé cti a k prospěchu našich duší. Amen

Den třetí

Rozjímání o převeliké ceně duše.

Uvažuj, má duše, jak jsi vzácná pro vznešenost svého původu. Z čí rukou jsi vyšla? Z rukou Božích. K obrazu koho jsi učiněna? K obrazu a podobenství Božímu. Není to nadsázka, není to jen takový nějaký způsob mluvení, není to pouhé podobenství je to skutečná pravda.

Deus creavit de terra hominem, et secundum imaginem suam fecit illum – Bůh stvořil člověka ze země, a podle obrazu svého ho učinil. (Sir 17, 1). A ty tak málo myslíš na svou vznešenost, že hříchem ztrácíš tento krásný obraz, a raději na sebe bereš ďáblůvu tvářnost?

Uvažuj dále duše, jak vzácná jsi pro cenu svého vykoupení. Duše má, ty's byla ztracena, a ztracena na vždy. Nuže, kdo že tě vykoupil z ďáblůvých rukou? Tvůj nebeský Otec. A co zaplatil, aby tě vykoupil? Zlato? Nebo stříbro? Drahé kamení? Ó, mnohem více, nekonečně více! Pro tvé vykoupení dal život a krev svého božského Syna. A život tak drahý, život, který tolik stojí, ty, má duše, znova ztrácíš pro nějaký vrtoch, pro nějakou malichernou, lecjakou choutku?

Uvažuj konečně, jak vzácná jsi pro tu nevýslovnou blaženost, k níž jsi určena. Jsi dcera svrchovaného pána všeho světa, jsi určena, abys jednou seděla blízko jeho trůnu a panovala spolu s ním. Nuže, uvaž, jak pečlivě, jak starostlivě, jak pozorně se vychovává na otcovském dvoře královská dcera, která má jednou být dědičkou trůnu. A ty má duše, dědičko ráje, jak ty dbáš o sebe, kde ty přebýváš? Ach, můj Bože, snad přebýváš v bahně, v kalu a hnusu jako nečisté zvíře. A nestydíš se, nezardíváš se proto? Nebojíš se, že tě Bůh vydědí?

P ř í k l a d : Nikdo nemůže pochybovat, že naše duše je převzácná před Mariinýma očima, kdo uváží, jaké neobyčejné milosti již lidským duším vyprosila, jaká podivná obrácení lidských srdcí již způsobila.

V jedné římské nemocnici ležel francouzský voják, byl těžce nemocen. Vojenský kněz se mu již několikrát zmínil o svatě zpovědi, ale bez účinku. Kněz nicméně neztrácel naději, šel a poklekl před líbezným obrazem nejsvětější Panny a dlouho se tam modlil. Potom co vstal, řekl: „Ó, Matko Boží, zachraň tu nebohou duši! Víš, jak je vzácná, ó, pros u svého Syna za toho ubohého vojína!“ Po těch slovech vzal medailku Panny Marie

a plný důvěry se odebral k loži nemocného, který již zápasil se smrtí. Kněz důtklivými a laskavými slovy jej znova zapřísahal, aby myslel na svou duši. Ale i tentokrát nadarmo. Ale kněz se nevzdal své naděje a řekl mu: „Dobrá, zavěste si tedy aspoň na krk tuto medailku, je to medailka Panny Marie, a já se k ní budu za vás modlit...“ Voják vzal medailku, pohlédl na ni nejprve lhostejně, potom s jakýmsi zájmem, konečně ji políbil... Kněz klečel vedle jeho lože, plakal a modlil se. Minulo několik minut a bylo vidět, že nemocný je zřejmě dojat. Slabým, zmírajícím hlasem požádal kněze o zpověď. Vyzpovídal se s hojnými slzami a upřímnou zkroušeností, potom prosil o svatě přijímání. Ve smrtelném zápase mnoho zkusil, ale byl ustavičně trpělivý a odevzdaný do vůle Boží, a nepřestával líbat svou medailku. Konečně se přiblížila poslední osudná a rozhodná chvíle. Ještě jednou naznačil knězi, že chce políbit medailku. Kněz mu ji podal ke rtům, umírající ještě ji vroucně políbil a vydechl duši se všemi příznaky opravdové zkroušenosti.

K y t i č k a : Kdykoli dnes uslyšíš bít hodiny, pomodli se Zdrávas.

S l u ž b a : Máš-li na duši smrtelný hřích, jdi se vyzpovídat nebo aspoň zatím vzbud' v srdci dokonalou lítost.